

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

21 octombrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Druță Boris în numele inculpatului Ubei-Volc Denis, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoreiei Ciocana, mun. Chișinău din 07 aprilie 2015 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 iunie 2015, în cauza penală privindu-l pe

Ubei-Volc Denis Alexandr, născut la 24 decembrie 1993, originar și domiciliat mun. Chișinău str. N. Titulescu 33 ap. 71

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță*: 07.04.2014-07.04.2015
2. *instanța de apel*: 30.04.2015-05.06.2015
3. *instanța de recurs*: 31.07.2015 - 21.10.2015

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoreiei Ciocana, mun. Chișinău din 07 aprilie 2015, Ubei-Volc Denis Alexandr a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activități legate de gestionarea valorilor materiale pe un termen de 2 ani;

- art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, la 1 an închisoare;

Conform art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activități legate de gestionarea valorilor materiale pe un termen de 2 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că Ubei-Volc D. în perioada lunilor iunie-august 2013, în zile diferite, fără a fi identificată data, avînd scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, intenționat, aflîndu-se în apartamentul nr. 77 din str. Vasile Varzaru 5/2, mun. Chișinău, profitînd de prietenia cu Antonova Xenia, sub pretextul acordării ajutorului în soluționarea diverselor probleme, a însușit de la ultima: o tableta de model Asus Transformer Pad

TF300T de culoare alba, cu nr. C60KCT186576 la prețul de 8.100 lei; o geanta pentru laptop din stofă de model Giorgio Armani, la prețul de 700 lei, în care se afla un laptop de model Toshiba Satellite L650-1M6, de culoare neagra cu încărcător, la prețul de 6.000 lei; bani în sumă de 2.500 lei și 45 euro, care conform ratei oficiale de schimb din data comiterii faptei constituiau suma de 753 lei; un inel din aur cu o perla de culoare alba cu masa de aproximativ 2 grame la prețul de 2.000 lei; un „piercing” din aur în formă de buburuza cu masa de aproximativ 1,5 grame la prețul de 1.500 lei și un alt inel din aur galben combinat cu aur alb, cu masa de aproximativ 5 grame la prețul de 6.000 lei, cauzând astfel părții vătămate Antonova X. daună materială în proporții considerabile, în suma totală de 27.553 lei.

Tot el, de la 20 iulie 2013 în jurul orei 19.00 și pînă la 23 iulie 2013, având scopul sustragerii bunurilor altei persoane, aflându-se în ap. 77 din str. Vasile Varzaru 5/2, mun. Chișinău, intenționat și pe ascuns a sustras din odaia lui Antonova X., din dulap, o brățara din aur cu masa de aproximativ 4 grame la prețul de 4.000 lei, cauzându-i părții vătămate, Antonova X., daună materială în proporții considerabile.

Acțiunile lui Ubei-Volc D. au fost calificate în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, *escrocheria, adică dobîndirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile*, precum și în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal și anume *–furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvîrșit cu cauzarea de daune în proporții considerabile*.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Druță B. în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea acesteia, cu aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse mai blînde, sub formă de amendă.

În motivarea apelului a invocat că:

- la materialele cauzei sunt probe concludente care confirmă că inculpatul recunoaște pe deplin vina și prin atitudinea sa a contribuit la descoperirea infracțiunii, de asemenea ultimul de mai multe ori a declarat că este de acord să restituie paguba părții vătămate, din care considerente instanța avea temeiul să-i aplice o pedeapsă mai blîndă;

- în instanța de judecată partea vătămată Antonova X. a confirmat că nu vrea ca inculpatul să fie pedepsit aspru, solicitînd doar restituirea pagubei materiale și morale, la fel a mai declarat că dorește să încheie cu inculpatul un acord de împăcare, astfel consideră că instanța urma să depună eforturi ca ședința de judecată să nu se petreacă în absența inculpatului;

- inculpatul recunoscînd vina, la etapa urmării penale a fost de acord cu examinarea cauzei pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală, pentru a-i fi aplicată o pedeapsă neprivativă de libertate, însă asemenea posibilitate nu i s-a oferit deoarece procesul s-a desfășurat în absența lui, astfel consideră că i-a fost încălcat dreptul la apărare, nefiind aplicate destule măsuri pentru a fi găsit;

- au fost încălcate prevederile art. 385 Cod de procedură penală;

- conform art. 6 §1 al Convenției Europene a Drepturilor Omului instanțele de fond nu au indicat clar motivele pe care își întemeiază soluția.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 iunie 2015, a fost respins apelul declarat ca nefondat și menținută sentința.

În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că la soluționarea chestiunii ce vizează pedeapsa penală, prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal, astfel pedeapsa penală fiind aplicată în limitele legii.

Instanța de apel a notat că, în sentință se cuprind datele privind persoana inculpatului și circumstanțele ce influențează asupra pedepsei, fiind luate în considerație gravitatea infracțiunilor săvârșite, care fac parte din categoria celor mai puțin grave și grave.

De asemenea, instanța de apel a stabilit că inculpatul la faza urmăririi penale a recunoscut vinovăția integral, însă s-a sustras de la judecată, încălcând măsura preventivă sub formă de obligare de a nu părăsi localitatea dispusă la etapa urmăririi penale și menținută la punerea pe rol a cauzei penale, astfel prima instanță prin încheierea din 21 octombrie 2014 a dispus anunțarea în căutare a inculpatului, iar conform răspunsului parvenit de la Inspectoratul de Poliție Ciocana, municipiul Chișinău, în privința inculpatului a fost pornit dosar de căutare. Astfel, instanța de apel a considerat rezonabilă aplicarea pedepsei cu închisoare inculpatului.

Referitor la cerința privind aplicarea pedepsei alternative, instanța de apel a constatat că, nu există motive temeinice pentru stabilirea amenzii, deoarece prin condamnarea cu închisoare se va obține scopul pedepsei penale, luând în considerație faptul că inculpatul se sustrage de la judecată, fiind anunțat în căutare, iar acest comportament postinfracțional denotă că el nu a făcut concluziile necesare privind corectarea și reeducarea sa. În decursul executării pedepsei cu închisoarea se va exercita controlul asupra comportării condamnatului, astfel încât va fi redus riscul recidivei și respectiv, se va preveni săvârșirea de noi infracțiuni.

La fel, instanța de apel a menționat că corect au fost aplicate prevederile art. 84 alin. (1) Cod penal, fiind constatat cazul unui concurs de infracțiuni.

În opinia instanței de apel, nu există temeii de a interveni în sentință, iar urmărirea penală și judecata în fond s-au desfășurat cu respectarea procedurii prevăzute de lege și nu se constată încălcări care atrag nulitatea actelor procedurale efectuate. Starea de fapt și de drept constatată de prima instanță concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relevate în cuprinsul sentinței.

În astfel de circumstanțe, instanța de apel a conchis că este corectă concluzia primei instanțe privind starea de fapt constatată, determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptelor prejudiciabile săvârșite de inculpat și semnele componentelor de infracțiune în baza art. 190 alin. (2) lit. c) și art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Mai mult ca atât, instanța de apel a constatat o motivare amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu fapta incriminată prin rechizitoriu inculpatului, astfel fiind în corespundere cu exigențele art. 6 din Convenția pentru apărarea Drepturilor

Omului și a Libertăților Fundamentale, astfel nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță.

5. Hotărârile judecătorești adoptate pe caz sînt atacate cu recurs ordinar de către avocatul, Druță B., în numele inculpatului, prin care solicită casarea acestora, cu aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse mai blînde sub formă de amendă.

În motivarea recursului invocă că:

- conform art. 6§1 al Convenției Europene a Drepturilor Omului instanțele de fond nu au indicat clar motivele pe care își întemeiază soluția;

- consideră că pedeapsa stabilită inculpatului de către instanțele de fond este prea aspră;

- în cadrul ședinței de judecată partea vătămată Antonova X. a declarat că îl iartă pe inculpat cu condiția să-i restituie paguba materială, fiind de acord să încheie cu el un acord de împăcare, solicitînd aplicarea unei pedepse aspre acestuia dar nu sub forma privațiunii de libertate;

- inculpatul în cadrul cercetării preliminare a recunoscut vina pe deplin, manifestînd interesul încheierii unui acord de împăcare cu partea vătămată;

- inculpatul anterior nu a fost condamnat, are o vîrstă tînă, iar instanțele de fond nu au luat în considerație toate probele acumulate la materialele cauzei, astfel, inculpatul nu merita o pedeapsă cu privarea de libertate, instanțele avînd tot temeiul de a-i aplica o pedeapsă sub formă de amendă;

- instanța de apel nu a respectat prevederile art. art. 51-53, 100, 101 Cod de procedură penală și art. art. 5, 13 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, pentru a stabili adevărul și respectarea drepturilor constituționale a inculpatului;

6. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitînd respingerea acestuia ca inadmisibil, deoarece motivele invocate de recurent nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorii de drept prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală. Pedeapsa stabilită inculpatului este în corelație cu circumstanțele atenuante și agravante prevăzute la art. 76, 77 Cod penal, precum și efectele acestora prescise în art. 78 Cod penal.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Autorul își întemeiază recursul său în baza art. 427 alin. (1) pct. 2), 6) Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, *în cazul în care instanța nu a fost compusă potrivit legii ori au fost încălcate prevederile art. 30, 31 și 33;*

instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Totodată, din conținutul recursului declarat, Colegiul atestă că, avocatul Druță B. pe lângă temeiurile de recurs invocate, critică pedeapsa aplicată inculpatului, solicitînd a-i fi stabilită o pedeapsă sub formă de amendă. Deci, în astfel de împrejurări, instanța de recurs consideră că, de fapt apărătorul, Druță B., în recursul său, semnalează și temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, precum că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Luînd în considerație că avocatul doar indică drept temei pentru recurs pct. 2) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, fără a aduce careva argumente, instanța de recurs nu se va expune asupra acestui temei.

Astfel, din textul recursului se reține invocarea temeiurilor pentru recurs prevăzute la pct. 6) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Așadar, instanța de recurs analizînd argumentele invocate de către apărător în recursul său remarcă că acestea au format obiect de studiu la judecarea cauzei în instanța de apel, deoarece sunt identice cu cele formulate în apel.

De asemenea, Colegiul reține că, instanța de apel respectînd prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și a adoptat o hotărîre legală, întemeiată și motivată, de aceea, Colegiul își însușește argumentele acestei instanțe, argumente fundamentate în fapt și în drept, amplu prezentate în hotărîrea atacată și apreciază că nu este necesară reluarea acestora, constatîndu-se că la administrarea probelor nu au fost încălcate drepturile și libertățile constituționale ale participanților la proces și probele puse la baza hotărîrilor nu conțin erori procesuale ce ar putea influența autenticitatea concluziilor.

În argumentarea temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, recurentul a menționat că, conform art. 6§1 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, instanțele de fond nu au indicat clar motivele pe care își întemeiază soluția și nu au luat în considerație toate probele acumulate la materialele cauzei; instanța de apel nu a respectat prevederile art. 51-53, 100, 101 Cod de procedură penală și art. 5, 13 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, pentru a stabili adevărul și respectarea drepturilor constituționale a inculpatului.

În opinia instanței de recurs, instanța de apel în motivarea soluției sale întemeiată a statuat că: *„...se constată motivaarea amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu fapta incriminată prin rechizitoriu inculpatei, astfel fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale”*

Cu referire la argumentul invocat de către recurent precum că instanța de apel nu a respectat prevederile art. 51-53, 100, 101 Cod de procedură penală și art. 5, 13 al

Convenției Europene a Drepturilor Omului, pentru a stabili adevărul și respectarea drepturilor constituționale a inculpatului, Colegiul evidențiază concluzia justificată a instanței de apel precum că: *„...nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. În cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță. (Garcia Ruis contra Spaniei, Helle contra Finlandei).”*

Astfel, Colegiul apreciază că situația de fapt a fost just stabilită de instanța de fond și de apel, în urma analizei coroborate a întregului ansamblu probator administrat, încadrarea juridică dată faptelor este justă și corespunde situației de fapt reținute, în mod corect apreciind că sunt îndeplinite în cauză condițiile tragerii la răspundere penală a inculpatului sub aspectul infracțiunii prevăzute de art. art. 190 alin. (2) lit. c), 186 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Instanța de recurs consideră că, în prezenta speță nu și-a găsit confirmarea nici temeiul pentru recurs semnalat de către apărătorul Druță B. și prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în ce privește individualizarea pedepsei, precum că pedeapsa stabilită inculpatului de instanțele de fond este prea aspră, urmînd a-i fi aplicată o pedeapsă sub formă de amendă.

La acest capitol, în viziunea Colegiului în cazul supus examinării nu persistă temeiul de casare invocat, iar pedeapsa stabilită de către instanțele de fond este în limitele legii, luînd în considerație criteriile generale de individualizare prevăzute în art. 75 Cod penal, nefiind constatate careva încălcări ale drepturilor inculpatului, căruia i-a fost stabilită o pedeapsă echitabilă, iar termenul pedepsei stabilite va duce la corectarea și reeducarea acestuia, luînd în considerație scopul pedepsei penale prevăzut în art. 61 Cod penal.

Lecturînd hotărîrea primei instanțe, menținută și de instanța de apel, Colegiul atestă că, s-a ținut cont de faptul că infracțiunile săvîrșite de inculpat se atribuie la categoria celor mai puțin grave și grave, anterior a fost atras la răspundere penală pentru fapte similare, însă nu are antecedente penale, inculpatul deși la etapa urmăririi penale a recunoscut vina, nu a conștientizat caracterul faptei comise, eschivîndu-se de a se prezenta în ședința de judecată și a da declarații, fapt ce a determinat intervenția instanței de judecată prin anunțarea acestuia în căutare. Astfel, Colegiul penal consideră, că instanța de apel just a considerat, că nu au fost stabilite temeiuri de aplicare în privința inculpatului a pedepsei sub formă de amendă.

Ce ține de argumentele recurentului precum că în cadrul ședinței de judecată partea vătămată Antonova X. a declarat că îl iartă pe inculpat cu condiția să-i restituie paguba materială, fiind de acord să încheie cu el un acord de împăcare, solicitînd aplicarea unei pedepse aspre acestuia dar nu sub forma privațiunii de libertate și faptul că inculpatul în cadrul cercetării preliminare a recunoscut vina pe deplin, manifestînd interesul încheierii unui acord de împăcare cu partea vătămată, Colegiul

penal le consideră nefondate. Astfel, fiind audiată atât în cadrul urmăririi penale cât și în cadrul ședinței de judecată partea vătămată a declarat doar că *"inculpatul mi-a spus că îmi va înapoia bunurile ce mi le-a luat"* (f.d. 169 verso), iar inculpatul fiind audiat în cadrul urmăririi penale a declarat doar că recunoaște vina, astfel ambii nu au invocat nimic despre solicitarea încheierii unui acord de împăcare și nici nu au prezentat o careva cerere în acest sens. Conform art. 109 alin. (2) Cod penal, împăcarea este personală, iar faptul că inculpatul nu și-a dat interesul și nu a întreprins măsurile necesare în vederea împăcării cu partea vătămată, în viziunea Colegiului, aceasta nu este imputabil instanței de judecată, cu atât mai mult că ultimul cunoștea despre intentarea dosarului penal și învinuirea care i se aduce, la data de 31 martie 2014 primind copia rechizitoriului (f.d. 128). De asemenea, Colegiul atestă că instanțele de fond au întreprins toate măsurile în vederea înștiințării inculpatului și asigurării prezenței în ședința de judecată, prin citarea acestuia de nenumărate ori (f.d. 137, 141, 143, 150) și dispunerea aducerii silite, însă inculpatul nu a fost găsit, fapt ce a generat anunțarea acestuia în căutare. Mai mult ca atât, instanța de recurs reține că în cadrul ședinței de judecată partea vătămată nu a invocat nimic referitor la pedeapsa ce urmează a fi aplicată inculpatului.

Din considerentele enunțate, Colegiul penal, statuează că pedeapsa definitivă stabilită de prima instanță, menținută și de cea de apel, conform art. 84 Cod penal, 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activități legate de gestionarea valorilor materiale pe un termen de 2 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, a fost individualizată corect și în așa fel încât persoana vinovată să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare, precum și extirparea scopurilor negative din conștiința inculpatului, iar aplicarea unei pedepse mai blânde, poate încuraja pe viitor săvârșirea altor infracțiuni.

Prin urmare, pedeapsa stabilită inculpatului răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut de art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Astfel, Colegiul penal conchide că instanțele de judecată au ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal și i-au stabilit corect inculpatului pedeapsa cu închisoare, ceea ce duce la concluzia privind neconfirmarea temeiului de recurs stipulat de pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod penal, în cazul dat.

În aceste condiții, Colegiul penal, consideră că n-a fost constatată prezența în speța examinată a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Având ca reper cele menționate, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Druță B. în numele inculpatului Ubei-Volc D., ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) CPP, Colegiul penal

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Druță Boris în numele inculpatului Ubei-Volc Denis, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 iunie 2015, în cauza penală privindu-l pe **Ubei-Volc Denis Alexandr**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 11 noiembrie 2015.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie